DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 21 september 2000 *

I mål C-46/98 P,

European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), Zürich (Schweiz), företrädd av advokaterna D. Voillemot och O. Prost, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 17 december 1997 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-121/95, EFMA mot rådet (REG 1997, s. II-2391), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna H.-J. Rabe och G.M. Berrisch,

* Rättegångsspråk: engelska.

Bryssel, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på andra avdelningen R. Schintgen, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna P.J.G. Kapteyn och H. Ragnemalm (referent),

generaladvokat: A. La Pergola,

justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 23 september 1999,

och efter att den 11 november 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), som har bildats genom att flera sammanslutningar har gått samman, däribland CMC-Engrais (kommittén för den gemensamma marknaden för kväve- och fosfathaltiga gödningsmedel), har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 23 februari 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 17 december 1997 i mål T-121/95, EFMA mot rådet (REG 1997, s. II-2391, nedan kallad den överklagade domen). I denna dom ogillade förstainstansrätten EFMA:s talan om ogiltigförklaring av artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 477/95 av den 16 januari 1995 om ändring av de slutgiltiga antidumpningsåtgärder som tillämpas på import till gemenskapen av urea med ursprung i f.d. Sovjetunionen och om upphörande med de antidumpningsåtgärder som tillämpas på import till gemenskapen av urea med ursprung i f.d. Tjeckoslovakien (EGT L 49, s. 1, nedan kallad den omtvistade förordningen).

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och förfarande

2 De tillämpliga bestämmelserna och bakgrunden till tvisten, såsom de framgår av den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande.

3 Efter ett klagomål från CMC-Engrais i juli 1986 tillkännagav kommissionen, i ett meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, att det skulle inledas ett antidumpningsförfarande beträffande import till gemenskapen av urea med ursprung i Tjeckoslovakien, Tyska demokratiska republiken, Kuwait, Libyen, Saudiarabien, Sovjetunionen, Trinidad och Tobago samt Jugoslavien. Med stöd av rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1) inledde den en undersökning (EGT C 254, 1986, s. 3).

4 Detta förfarande ledde till att rådet den 4 november 1987 antog förordning (EEG) nr 3339/87 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull på import av urea med ursprung i Libyen och Saudiarabien, om godtagandet av de åtaganden som undertecknats för import av urea med ursprung i Tjeckoslovakien, Tyska demokratiska republiken, Kuwait, Sovjetunionen, Trinidad och Tobago samt Jugoslavien och om avslutandet av dessa undersökningar (EGT L 317, s. 1). De åtaganden som godtogs genom förordningen bekräftades genom kommissionens beslut 89/143/EEG av den 21 februari 1989 (EGT L 52, s. 37).

5 Genom skrivelse av den 29 oktober 1992 begärde klaganden en partiell översyn av åtagandena med avseende på f.d. Tjeckoslovakien och f.d. Sovjetunionen.

6 Eftersom kommissionen ansåg sig ha tillräckliga bevis för att omständigheterna hade förändrats så mycket att det fanns anledning att företa en översyn av åtagandena, inledde den en undersökning i enlighet med artikel 14 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen) beträffande Tjeckiska republiken, Slovakiska republiken, Republiken Vitryssland, Republiken Georgien, Republiken Tadzjikistan, Republiken Uzbekistan, Ryska federationen och Ukraina (EGT C 87, 1993, s. 7).

7 Då översynen ännu inte hade avslutats när åtgärderna skulle upphöra att gälla, beslutade kommissionen i enlighet med artikel 15.4 i grundförordningen att åtgärderna beträffande urea med ursprung i f.d. Tjeckoslovakien och f.d. Sovjetunionen skulle förbli i kraft tills resultaten från översynen var klara (EGT C 47, 1994, s. 3).

8 Undersökningen av om det förekom dumpning omfattade perioden mellan den 1 januari och den 31 december 1992.

9 Den 10 maj 1994 skickade kommissionen en skriftlig underrättelse till sökanden och samtliga berörda parter, i vilken den redogjorde för de slutsatser som den hade dragit av undersökningen och för de väsentliga faktiska omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avsåg att rekommendera att det infördes

slutgiltiga åtgärder. I skrivelsen förklarade kommissionen varför Slovakien valts som referensland, beräkningen av normalvärdet (i Slovakien), jämförelsen mellan normalvärdet (fritt fabriken för Slovakien) och exportpriserna (fritt de nationella gränserna för Ryssland och Ukraina) samt slutligen uppskattningen av skadan. Den förklarade bland annat varför den ansåg det lämpligt att fastställa en vinstmarginal på 5 procent för gemenskapsproducenterna och justera priset på urea med ursprung i Ryssland med 10 procent vid beräkningen av nivån på den planerade tullen. Vad beträffar den 10-procentiga justeringen uppgav kommissionen särskilt att de omständigheterna att rysk urea hade en tendens att försämras under transporten och att importörerna av rysk urea inte alltid kunde erbjuda samma leveranssäkerhet som gemenskapsproducenterna erbjöd medförde en prisskillnad mellan urea av ryskt ursprung och urea med ursprung i gemenskapen.

10 Genom skrivelse av den 17 maj 1994 begärde klaganden att kommissionen skulle underrätta den om de uppgifter som erhållits vid undersökningen avseende den 10-procentiga justeringen på grund av kvalitetsskillnaden mellan urea med ursprung i f.d. Sovjetunionen och urea som tillverkades i gemenskapen.

11 Genom telefax av den 18 maj 1994 svarade kommissionen att denna justering var en genomsnittlig uppskattning som fastställts på grundval av uppgifter som erhållits från olika importörer, näringsidkare och distributörer som handlade med urea med ursprung i Ryssland och gemenskapen.

12 I skrivelse av den 30 maj 1994 lämnade klaganden sina synpunkter på kommissionens informationsskrivelse. Klaganden hävdade att skrivelsen var ofullständig med avseende på dumpningen och begärde därför ytterligare uppgifter.

13 Kommissionen tillsände klaganden vissa ytterligare uppgifter i skrivelse av den 10 juni 1994.

14 Efter ett sammanträde mellan klagandens ombud och företrädare för kommissionen den 18 juli 1994 med syfte att diskutera olika slutsatser och anmärkningar, lämnade klaganden ytterligare synpunkter till kommissionen i skrivelser av den 28 juli, den 9 augusti, den 21 september, den 26 september och den 3 oktober 1994.

15 Efter ett nytt sammanträde i oktober 1994 lämnade klaganden i skrivelse av den 26 oktober 1994 sina slutliga synpunkter på bland annat jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriserna, den 10-procentiga justeringen och vinstmarginalen på 5 procent.

16 Den 16 januari 1995 antog rådet den omtvistade förordningen.

17 Eftersom den nivå som var nödvändig för att undanröja de skadliga verkningarna var lägre än den fastställda dumpningsmarginalen för Ryssland, fastställdes den slutgiltiga antidumpningstullen till den förstnämnda nivån i enlighet med artikel 13.3 i grundförordningen.

18 I artikel 1 i den omtvistade förordningen föreskrivs följande:

"1. En slutgiltig antidumpningstull skall införas på import av urea enligt KN-nummer 3102 10 10 och 3102 10 90 med ursprung i Ryska federationen.

2. Tullbeloppet skall vara skillnaden mellan 115 ecu per ton och nettopriset fritt gemenskapsgränsen före tullklarering, om detta pris är lägre.

3. Om inget annat anges, skall gällande bestämmelser om tullavgifter tillämpas."

19 Den 12 maj 1995 väckte klaganden talan om ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen.

20 Till stöd för sin talan vid förstainstansrätten åberopade klaganden tre grunder. Under den första grunden gjorde klaganden i huvudsak gällande att grundförordningen hade åsidosatts genom att Slovakien hade valts som referensland. Till stöd för den andra grunden åberopade klaganden dels att grundförordningen hade åsidosatts på grund av att normalvärdet och exportpriserna hade jämförts på olika nivåer, i det aktuella fallet fritt fabriken och fritt gränsen, dels att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts på grund av att det i den omtvistade förordningen inte gavs någon förklaring till varför jämförelsen hade skett på olika nivåer. Klaganden gjorde i andra hand gällande att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning vid jämförelsen. Den tredje grunden gällde uppskattningen av skadan. Klaganden anförde för det första att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning och åsidosatt klagandens rätt till försvar genom att justera priset på urea som tillverkades i Ryssland för att kompensera vissa föregivna kvalitetsskillnader. Klaganden gjorde för det andra gällande att rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning och även i detta fall åsidosatt sökandens rätt till försvar genom att fastställa en alltför låg vinstmarginal för gemenskapsproducenterna.

21 Rådet och kommissionen yrkade att förstainstansrätten skulle ogilla talan.

Den överklagade domen

22 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten talan och förpliktade klaganden att bära sin egen rättegångskostnad samt ersätta rådets rättegångskostnad.

23 Beträffande den tredje grundens första del ansåg förstainstansrätten i punkterna 64—82 i den överklagade domen att institutionerna inte hade överskridit det utrymme för skönsmässig bedömning som de förfogar över genom att fastställa en 10-procentig prisjustering på grund av kvalitetsskillnaden mellan urea med ursprung i Ryssland och urea som tillverkats i gemenskapen. Vidare fastställde förstainstansrätten i punkterna 87—89 i den överklagade domen att klagandens rätt till försvar inte hade åsidosatts, eftersom den under antidumpningförfarandet hade underrättats om de väsentliga faktiska omständigheter och överväganden som institutionerna hade grundat sina slutsatser på.

24 Beträffande den tredje grundens andra del konstaterade förstainstansrätten i punkt 105 i den överklagade domen att kommissionen vid fastställelsen av vinstmarginalen på 5 procent hade beaktat nedgången i efterfrågan på urea, behovet att finansiera ytterligare investeringar i produktionsmedel samt den vinst som hade ansetts rimlig i den ursprungliga antidumpningsundersökningen avseende denna produkt. Förstainstansrätten ansåg i punkt 106 i den överklagade domen att klaganden inte hade styrkt att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning. Det framgår av punkterna 108 och 109 i den överklagade domen att förstainstansrätten i detta avseende inte beaktade en undersökning med titeln "Profitability Requirement Review — European Urea Fertilizer Industry" som bolaget Z/Yen Ltd hade gjort i november 1995 samt en

analys av den 3 maj 1995, som hade utförts av bolaget Grande Paroisse (en av medlemmarna i EFMA), av det skälet att dessa handlingar hade framlagts först efter det att den omtvistade förordningen hade antagits. Institutionerna hade därför inte kunnat beakta dem när de antog den omtvistade förordningen.

25 Vidare tillbakavisade förstainstansrätten i punkterna 111—113 i den överklagade domen klagandens påstående att dess rätt till försvar hade åsidosatts i det aktuella fallet. Rätten anförde härvid att klaganden — efter att ha getts möjlighet att yttra sig — hade nöjt sig med att i allmänna ordalag uppge att en vinst i storleksordningen 10 procent vore rimligare utan att efterfråga närmare upplysningar om en viss metod för att beräkna vinstmarginalen.

26 Slutligen fastställde förstainstansrätten i punkterna 119—121 i den överklagade domen att den första och den andra grunden var verkningslösa. Klaganden skulle nämligen inte ha kunnat uppnå en ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen även om det antogs att klaganden hade haft anledning att kritisera institutionerna för att ha fastställt en alltför låg dumpningsmarginal, eftersom institutionerna med rätta hade fastställt tullen till den nivå som var nödvändig för att undanröja den skada som orsakades av den ryska dumpningen.

Överklagandet

27 Klaganden har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen när det gäller de rättsfrågor som har anförts i överklagandet och, om så är nödvändigt, återförvisa målet till förstainstansrätten. Klaganden har även yrkat att rådet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

28 Till stöd för sitt överklagande har klaganden åberopat sex grunder, som bland annat avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten och av rätten till försvar samt missuppfattning av bevisningen.

29 Rådet har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet.

Den första grunden

31 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten underlät att ange skälen till att den inte prövade den första och den andra rättsliga grunden i klagandens ansökan. Därigenom åsidosatte förstainstansrätten den allmänna rättsprincipen enligt vilken varje domstol skall motivera sina avgöranden genom att bland annat ange skälen till varför den inte godtar en invändning som formellt har framställts vid den.

32 Domstolen påpekar i detta avseende för det första att förstainstansrätten i punkt 116 i den överklagade domen konstaterade att det framgick av punkt 106 i

den omtvistade förordningen att den nivå som var nödvändig för att undanröja de skadliga verkningarna var lägre än den fastställda dumpningsmarginalen för Ryssland, varför den slutgiltiga antidumpningstullen hade fastställts till den förstnämnda nivån i enlighet med artikel 13.3 i grundförordningen.

33 Förstainstansrätten påpekade i punkterna 117 och 118 i den överklagade domen att klaganden inte hade ifrågasatt denna slutsats och inte heller den metod som använts för att fastställa tullen. Rätten konstaterade därefter i punkt 119 i domen att institutionerna med rätta hade fastställt tullen till den nivå som var nödvändig för att undanröja den skada som orsakades av den ryska dumpningen. Förstainstansrätten drog följaktligen slutsatsen i punkterna 120 och 121 i den överklagade domen att den första och den andra grunden var verkningslösa, eftersom klaganden inte skulle ha kunnat uppnå en ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen även om det antogs att den haft anledning att kritisera institutionerna för att ha fastställt en alltför låg dumpningsmarginal.

34 Under dessa omständigheter åsidosatte förstainstansrätten inte skyldigheten att motivera sina domar, som följer av artiklarna 33 och 46 i EG-stadgan för domstolen, eftersom den klart angav varför det saknades anledning att pröva klagandens första och andra grunder.

35 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

36 Under den andra grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten underförstått ansåg att klaganden saknade ett berättigat intresse av att ansökan prövades på den första och den andra grunden.

37 I detta avseende skall påpekas att förstainstansrätten, i motsats till vad klaganden har påstått, inte ansåg att klaganden saknade ett berättigat intresse av att ansökan prövades på den första och den andra grunden utan att dessa grunder var verkningslösa, vilket uttryckligen framgår av punkterna 120 och 121 i den överklagade domen.

38 Inom ramen för en talan om ogiltigförklaring är frågan huruvida en åberopad grund är verkningslös kopplad till frågan huruvida grunden, om den anses motiverad, kan medföra att sökandens yrkande om ogiltigförklaring bifalls och inte till vilket intresse sökanden kan ha att väcka en sådan talan eller av att åberopa en viss grund. Dessa frågor ingår nämligen i bedömningen av huruvida talan alls kan tas upp till sakprövning respektive huruvida den kan prövas på just den grunden.

39 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

40 Klaganden har gjort gällande att gemenskapsproducenterna, i motsats till vad som uppgavs i punkt 77 i den överklagade domen, aldrig har medgett att en justering i storleksordningen 5 procent skulle kunna vara godtagbar. Enligt klaganden förekommer dessutom en sådan justering inte i någon av handlingarna i målet.

41 Klaganden anser följaktligen att förstainstansrätten missuppfattade bevisningen eller att den i varje fall gjorde en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna.

42 Domstolen erinrar i detta avseende för det första om att det framgår av artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen att överklagandet endast kan avse en prövning av om rättsregler har åsidosatts och inte en bedömning av de faktiska omständigheterna. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter (beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkt 39).

43 Det följer även av fast rättspraxis att förstainstansrättens bedömning av den bevisning som framlagts vid den inte i sig utgör en rättsfråga som domstolen kan pröva, utom då denna bevisning har missuppfattats (dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42).

44 Det är inte nödvändigt att pröva huruvida förstainstansrätten i punkt 77 i den överklagade domen fastställde eller bedömde de faktiska omständigheterna. Det är tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten nöjde sig med att nämna denna uppgift bland andra uppgifter som rådet hade inkommit med och att den inte drog några särskilda juridiska slutsatser av den i sitt fortsatta resonemang.

45 Härav följer att den tredje grunden är verkningslös och att överklagandet inte kan vinna bifall med stöd av den.

Den fjärde grunden

46 Med hänvisning till punkterna 66 och 67 i den överklagade domen anser klaganden att förstainstansrätten missuppfattade den bevisning som hade framlagts vid den.

47 Enligt klaganden avvisade förstainstansrätten de analyser som hade framlagts vid den, efter att felaktigt ha fastställt att det i dessa analyser gjordes en jämförelse mellan urea som såldes "ex-factory" (från fabrik) i Ryssland och urea med ursprung i gemenskapen, när analyserna i själva verket hade utförts på gemenskapsmarknaden. Detta hade för övrigt angetts såväl under det administrativa förfarandet som under förfarandet vid förstainstansrätten.

48 I detta avseende påpekar domstolen att förstainstansrätten, i motsats till vad klaganden har påstått, inte uttalade sig i punkterna 66 och 67 i den överklagade domen om betydelsen av de tekniska och kemiska analyser som hade framlagts vid den. Denna fråga behandlades nämligen i punkt 75 i domen.

49 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 75 i den överklagade domen att de uppgifter som klaganden hade lämnat för att visa att rysk urea hade samma fysiska och kemiska sammansättning som urea som tillverkats i gemenskapen var av ett helt och hållet underordnat värde vid fastställelsen av en särskild justeringsnivå. Rätten angav dock inte att det i de analyser som hade framlagts vid den gjordes en jämförelse mellan urea i det skick som produkten var när den lämnade fabriken i Ryssland och urea med ursprung i gemenskapen.

50 Av vad anförts följer att det inte har styrkts att förstainstansrätten missuppfattade den bevisning som framlades vid den. Under dessa omständigheter kan överklagandet inte vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden

51 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättslig bedömning av de faktiska omständigheterna när den fastställde att klagandens rätt till försvar inte hade åsidosatts.

52 Klaganden anser att den inte gavs möjlighet att på ett verkningsfullt sätt lämna sina synpunkter på de upplysningar som kommissionen lade till grund för beslutet att företa en 10-procentig justering på grund av kvalitetsskillnader mellan rysk urea och urea med ursprung i gemenskapen.

53 Enligt klaganden borde den ha fått ta del av samtliga upplysningar som hade lämnats till kommissionen under det administrativa förfarandet för att kunna visa att de inte hade något avgörande bevisvärde. I detta avseende har klaganden bland annat gjort gällande att de importörer som samarbetade under förfarandet inte kunde anses vara tillräckligt representativa, eftersom de endast stod för 1,5 procent av ureaimporten och att deras muntliga yttranden vid kommissionen var helt motstridande.

54 Domstolen konstaterar i detta avseende att kommissionen upplyste klaganden om att justeringen utgjorde en genomsnittlig uppskattning av uppgifter som hade erhållits från olika importörer, näringsidkare och distributörer som handlade med urea med ursprung såväl i Ryssland som i gemenskapen. Kommissionen upplyste även klaganden om att en importör hade meddelat den att det vid en transaktion hade begärts och beviljats ett avdrag på 19 procent på grund av kvalitetsskillnader. Såsom framgår av punkterna 12—15 i förevarande dom gavs klaganden möjlighet att inkomma med synpunkter på dessa upplysningar.

55 Under dessa omständigheter gjorde förstainstansrätten rätt när den i punkt 87 i den överklagade domen fastställde att sökanden under antidumpningsförfarandet hade underrättats om de väsentliga faktiska omständigheter och överväganden som institutionerna hade grundat sina slutsatser på.

56 Det kan således konstateras att klagandens rätt till försvar inte har åsidosatts.

57 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden

58 Klaganden har slutligen kritiserat förstainstansrätten för att den underlät att beakta den undersökning som bolaget Z/Yen Ltd hade gjort med motiveringen att denna undersökning hade framlagts först efter det att den omtvistade förordningen hade antagits och att institutionerna därför inte hade kunnat beakta denna omständighet när de antog nämnda förordning.

59 Klaganden anser att rätten för en person som är direkt och personligen berörd att framföra argument vid förstainstansrätten inte kan inskränkas endast därför att han inte framförde sina argument under det administrativa förfarandet, trots att han skulle ha kunnat göra det.

60 Domstolen påpekar i detta avseende att det inom ramen för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) inte åligger förstainstansrätten att göra en omprövning i sak av den omtvistade förordningen. Rätten skall endast kontrollera att den institution som har antagit förordningen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning.

61 Den bedömning som rådet skall göra efter det administrativa förfarandet avser enligt artikel 12.1 i grundförordningen de faktiska omständigheter som slutligen konstaterats. Härav följer att förstainstansrätten kunde begränsa sin rättsliga

prövning till huruvida rådet hade gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheter som det hade kännedom om när det antog den omtvistade förordningen. Förstainstansrätten gjorde således rätt när den fastställde att det saknades anledning att beakta den undersökning som senare genomfördes av bolaget Z/Yen Ltd.

62 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den sjätte grunden.

63 Av vad anförts följer att överklagandet inte kan vinna bifall på de grunder som klaganden åberopat.

64 Under dessa omständigheter skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

65 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 gjorts tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klaganden, som har tappat målet, skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Klaganden skall därför ersätta rättegångskostnaderna. Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) skall ersätta rättegångskostnaderna.

3) Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin rättegångskostnad.

Schintgen Kapteyn Ragnemalm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 september 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.C. Moitinho de Almeida

Ordförande på sjätte avdelningen